

ספר
רשפי אש

ספר
רשפי
אש

ספר
רשפי אש

חידושים וביאורים בסוגיות הש"ס

בעזהשי"ת החונן לאדם דעת

מאת

שלמה שרגא פייזל בלאאמו"ר הגאון רבי אליהו שמחה זצלה"ה שוסטל

שנת תשפ"א לפ"ק

תוכן הענינים

א חיובן של מצוות הנעשות פעמיים ביום	סימן א.
ו מעלת התפלה והלימוד בביהכ"נ ובביהמ"ד דרבים ודיחיד	סימן ב.
יב גדרי זמני תפלה	סימן ג.
יח השוכח טל ומטר בברכת השנים	סימן ד.
כה טעה בהמלך הקדוש בליל ראש השנה	סימן ה.
לא תשלומי הבדלה בתפלה	סימן ו.
לו ברכה על שתית שמן	סימן ז.
מה הואיל ואיתעביד ביה מצוה חדא ניעבד ביה מצוה אחריתי והמסתעף בגדר מצות עירובין	סימן ח.
נ כבתה אין זקוק לה	סימן ט.
ס זמני הדלקת נר שבת ונר חנוכה	סימן י.
סב מה שאין מזכירין יו"ט ור"ח במעין שבע	סימן יא.
ע מ"ם סתום שעשאו פתוח	סימן יב.
עו נתינת הכפורת על הארון	סימן יג.
פג חיוב תשבתו	סימן יד.
פט מינים הכשרים למרור ובדין שם לזוי במרור הדס וערבה	סימן טו.
צו שלא יסיח דעתו מן המצוות	סימן טז.
קב איסור אכילת מצה בערב פסח	סימן יז.
קה אין אומרים שתי קדושות על כוס אחד	סימן יח.
קט זמן הבדלה ובדין הבדלה בת"ב שחל להיות במוצ"ש	סימן יט.
קכא ברכת ההלל בלילי פסחים	סימן כ.
קכח החיוב לטהר עצמו ברגל והמסתעף מענין לאו שאין בו מעשה	סימן כא.
קלב שופר של בהמה טמאה והמסתעף מדין מן המותר בפ"ך	סימן כב.
קמא מעשה המצוה במצות שופר	סימן כג.
קמה לאו דלא תקום	סימן כד.
קנ כפרת חטאים שבין אדם לחבירו	סימן כה.
קנו אגד בלולב ובפרה אדומה	סימן כו.
קסב ברכה אחת על שתי מצוות	סימן כז.
קסו שם החג דשמיני עצרת	סימן כח.
קעה סדר ברכות סוכה וזמן	סימן כט.
קפא עירוב תבשילין בספיקא דיומא	סימן ל.

קפו	פרוז ומוקף בני יומן	סימן לא.
קצו	הפטרות דפורענותא ודנחמתא	סימן לב.
רז	אין מפסיקין בקללות	סימן לג.
רטו	שמחת חינוך בית ראשון	סימן לד.
רב	קדושת מקדש לעולם ובחירת ירושלים ובית עולמים	סימן לה.
רכו	ב"ד הגדול שיצאו חוץ ללשכת הגזית	סימן לו.
רלז	נספח לסימן לו - בענין מיתתו של זקן ממרא	
רמ	מפסיקין ת"ת לק"ש לתפלה ולשאר מצוות	סימן לז.
רמו	קרבן עולת ראייה	סימן לח.
רנא	מל ולא פרע במילת גירות	סימן לט.
רנז	מילת גירות ומילת אבותינו במצרים	סימן מ.
ערב	ב"ד לקבלת עדות	סימן מא.
רפד	מצות שביתת יו"ט בנשים	סימן מב.
רפו	תורה עומדת מפני לומדיה	סימן מג.
רצד	תבואת חדש ובשר נחירה קודם ביאת הארץ	סימן מד.
רצט	אונאת גר	סימן מה.
שט	אונאת דברים ועינוי יתום ואלמנה	סימן מו.
שיב	המחלל שבת כופר במעשה בראשית	סימן מז.
שיט	עושה מעשה עמך	סימן מח.
שכה	כפרת שעיר המשתלח	סימן מט.
שלג	כהונת משה רבינו	סימן נ.
שמא	חיוב ספירת יומי ושבועי בספירת העומר	סימן נא.
שמח	קביעות עתים לתורה	סימן נב.
שנד	פסול שנים בלזים (א)	סימן נג.
שנט	פסול שנים בלזים (ב)	סימן נד.
שסד	איסור עשיית מלאכת חבירו במקדש	סימן נה.
שסח	שנה תמימה לגבי בתי ערי חומה ושנות גדלות	סימן נו.
שעג		תוכן מפורט
תד		מפתח

רשפי אש

סימן א

בענין חיובן של מצוות הנעשות פעמיים ביום

מפני שאין מונין חלקי המצוה בפני עצמם ולעולם היא ארבעתן מצוה אחת.

אך כ"ז הוא דוקא היכא שאמרו חז"ל שחלקי המצוה מעכבים זה את זה, צוה אמרינן דמאחר שאין חלק האחד יכול להתקיים בלי שיקיים חלק השני לא יתכן שיחול שם מצוה בפני"ע על כל חלק בנפרד. אבל כשאין החלקים מעכבים זה את זה היה צדין שימנה כל חלק למצוה נפרדת, וכמו התכלת והלצן שצליית שאינם מעכבים זה"ז. אלא שהקשה ע"ז הרמב"ם מדברי הספרי דדריש מקרא דוהיה לכם לצליית שהם מצוה אחת בלבד. ותיירך דהתם שאני, כי הכוונה צליית למען תזכרו, אם כן כלל הדבר המחייב לזכרון מצוה אחת יימנה". רצונו צוה דאף שאין שני חלקי המצוה מעכבים זה"ז, מ"מ כיון שע"י שניהם יחד נשלם ענין המצוה, דהיינו למען תזכרו, שהזכירה מושלמת יותר בהתקיים שני חלקי המצוה תכלת ולצן, וזה מאחד אותם להיותם נימנים מצוה אחת.

אמנם מצוה מדברי הרמב"ם כי לולי שיש ענין מאחד את שני חלקי המצוה היינו מונים שני חלקי מצוה שאין מעכבים זה"ז לשתי מצוות נפרדות. אך אין הכוונה שהיו נחשבות כשתי מצוות נפרדות לגמרי דלא שייכי אהדדי כלל, שהרי לשון הרמב"ם, "שיהיה כל חלק מצוה בפני עצמה", הרי דחשיב להו חלק ולא מצוה שלימה בפני"ע. אלא ודאי ששניהם חלקים הם משם מצוה אחת, רק דמאחר שאין מעכבים זה"ז, זאת אומרת שכל חלק יכול להתקיים בשלימות מבלי שיתקיים חלק השני, ולא יצטרך מאומה בשלימות קיום חלק זה ממה שלא נתקיים חלק השני, וגם לא ניתוסף כלום בקיומו של חלק זה ממה שנתקיים גם חצירו, משו"ה לגבי מנין מונים כל חלק למצוה בפני"ע. אבל מצד עצמותם ודאי

א

הרמב"ם בספר המצוות מנה למצוות ק"ש שחרית וערבית, תמיד של שחר ושל בין הערבים, והקטרת קטורת צוקר וצין הערבים, כל אחת מהן למצוה אחת, דהיינו סך הכל שלש מצוות. והרמב"ן בסוף הספר (ד"ה ואתה) נחלק עליו וכתב וז"ל, ושני תמידין וקטורת צוקר וערב וקריאת שמע נמנים שתיים שתיים, שהן מצוות אינן מעכבות זו את זו וזמנה של זו לא זמנה של זו, עכ"ל.

ולפום ריהטא היה נראה לפרש כוונתו שכל אחת משלש מצוות הללו מתחלקת לצ' מצוות נפרדות שאינן שייכות זו לזו כלל, דוגמת מה שמצינו במצות שציתה שהיא נוהגת ו' פעמים בשנה, בשבת, ג' רגלים, ר"ה ויוה"כ, ומ"מ פשוט שאין לשציתה אחת שום שייכות להצירתה כלל והן מצוות חלוקות. ואף שמעשה השציתה שוה בכל זאת אין להשציתות שום שייכות אהדדי ולא זמנה של זו כזמנה של זו. הכא נמי נימא באלו שלש מצוות דאף שמעשיהן דומין צוקר וערב מ"מ נחשבות למצוות נפרדות יען שהן באות בזמנים מחולקים. כן היה מקום לבאר דברי הרמב"ן, אבל בהמשך דברינו יבא ביאור אחר בדבריו.

ב

בשרש י"א מס' המצוות האריך הרמב"ם לקבוע שאין צ' חלקי מצוה אחת נימנין לשתי מצוות, וכמו מצות ד' מינים דאף שהם מינים חלוקים ותואריהם שונים זה מזה וכל מין הוא חלק המצוה בפני"ע [ולא כמו ג' ההדסים דצוקר שאין להחשיב כל הדם לחלק בפני"ע, אלא כל ג' ההדסים יחד מהווים חלק א' מן המצוה], והיה מקום לומר שראוי למנות כל מין מד' המינים למצוה בפני"ע, אלא שאין אומרים כן

וביאור דבריו הק', דככל א' משלש מצוות הנ"ל יש שני חלקים שאין מעבדים זא"ו, דהיינו שכל אחת מצוה א' שנתחלקה לחלקים. ולא דמי לשלשת ההדסים שכולם חלק א', דהכא כל חלק הוא בזמן נפרד לעצמו, ומשו"ה נחשב לחלק נבדל מחצירו. רק דככל מצוה מהמצוות הנ"ל יש איזה איחוד המאחד שני החלקים שמפני כן נמנה כ"א למצוה א' כמו צניצית. אלא דאם נימא שתפילין נמנה לב' מצוות מפני הבדל המעשים, א"כ קשה דכ"ש אלו דשני מעשים הם אחד בצוקר ואחד בערב, היו להם לימנות שתיים שתיים.

אולם מאי דנקט הרמב"ן שצאלו שלש מצוות יש איזה ענין המאחד חלקיהן כמו צמנות צניצית [וכן מוכרח צאמת צניצית הרמב"ם, דהא הכא אין החלקים מעבדים זא"ו, והרי צמנות צניצית כתב הרמב"ם כי לולי התכלית המאחדת היו תכלת ולבן נימנין שתי מצוות כיון שאינם מעבדים זא"ו], דבר זה צ"ע איזה ענין מאחד יש צאלו, הלא אין כאן כוונת ענין צפני עצמו ששני החלקים צאים למטרת אותו הענין דנימא שיתאחדו החלקים עי"ו, אלא המצוה עצמה היא גופא הכוונה, וליכא ענין אחר זולתה.

ד

והנראה צוה באשר נדקדק לשון הרמב"ם שצבל ג' מצוות הללו זכר שחיוצ המצוה הוא פעמיים ציום (עי' סה"מ מצוה כ"ח ול"ט וצריש ה' ק"ש). ואם נימא שצוקר וערב הם שני מחייבים נפרדים, כלומר שהצוקר מחייבו לקיים המצוה ובערב חוזר וחל עליו חיוצ חדש לקיימו שוב, נמלא שמה שמחויבו לקיימה פעמיים אינו מייסודות המצוה כלל אלא ענין לדדי ומקריי שמחויבו זה בצוקר וגם מחויבו זה בערב ובסך הכל מקיימה פעמיים. וא"כ קשה למה דקדק הרמב"ם להזכיר ענין היותו מחויבו זה פעמיים ציום, אחרי שאי"ו מייסודי ושרשי המצוה, הכי הו"ל להשמיענו שסך כלל שני האחדים הינו שנים.

ומזה נראה דצאמת ס"ל להרמב"ם דצאלו שלש המצוות אין כאן אלא חלות חיוצ אחת המחייבו צפני חלקי המצוה, רק שזאת החלות האחת אינה חלה בזמן אחד, כי אופן חלותה היא שיחול חיוצ הצוקר בזמן הצוקר וחיוצ הערב בזמן הערב, אבל לעולם חלות חיוצ הצוקר והערב חלות א' היא, דהיינו גופא דין המצוה שיחול עליו חיוצ אחד להציא צ' תמידין ולקרורות ק"ש שתי פעמים ציום. ולזה א"ש מה שזכר הרמב"ם שחיוצ המצוה פעמיים ציום, כי זה צאמת מייסודי המצוה שחל עליו חלות חיוצ אחד לקיים המצוה פעמיים.

יש להם שייכות זה לזה, כי הם שניהם חלקי אותה המצוה, רק דלענין מנין הם נמנים צפנים כיון דאין קיום כל חלק תלוי כלל צקיום חלק השני ויכול לחול שם מצוה על כל חלק צנפרד [ואף דכלליות המצוה אינה מתקיימת צשלימות מצלי שיתקיימו שני החלקים, מ"מ לגבי קיום כל חלק אין קיום האחד משפיע כלל על קיום השני]. זולתי כאשר יושג ע"י שני החלקים כוונת ענין אחד אז יתאחדו מפני השלמת אותו הענין הנישג ע"י שניהם יחד ויימנו מצוה אחת.

והביאור מאי דמהני איחוד הענין שיימנו מצוה אחת נראה דהיכא שיש צקיום שני חלקי המצוה מטרת ענין אחד, צוה מסתבר לומר דאף שאין קיום האחד נלרך כדי שיתקיים חצירו, ויכול חצירו להתקיים צשלימות צלעדו, וגם שעיקר החיוצ חל צנפרד על כל חלק, מ"מ צהיות שיש צזאת המצוה ענין אשר הענין הוא צא אל שלימותו הגמור ע"י קיום שני החלקים יחד, וכמו צניצית ששלימות ענין הזכירה הוא ע"י התכלת והלבן ציחד, נמלא שיש צהצאת ענין המצוה אל שלימותו קיום משותף הנפעל ע"י קיום שני חלקי המצוה, ומכיון שקיום שני החלקים משתתפים לפעול חלות קיום מאוחד צהשלמת ענין המצוה, אין מן הראוי למנות שני החלקים שתי מצוות, כי מה שהם פועלים יחד לצורך קיום משותף הוא סיבה למנותם יחד מצוה אחת.

ג

והנה הרמב"ן שם (צמהדורת פרנקל, צמהד' ישנות נדפס צסוף שרש ט') הסכים לעצם סצרת הרמב"ם שמפני איחוד התכלית ראוי למנות שני חלקי המצוה למצוה אחת, אלא שהק' על דעת הרמב"ם שמנה מצוה תפילין ש"י ומצוה תפילין ש"ר צשתי מצוות [ושלא כדעת צה"ג שמנאן אחת], הרי גם שם אף דכל תפלה היא חלק צפני עצמה [שחוארן חלוקים, גם כ"א נקשרת צמקום אחר צגוף, ול"ד לשלשת ההדסים הדומים זל"ו], ואין חלק האחד מעבד על חצירו, צכל זאת מאחר ששתייהן צאות לתכלית אחת דלמען תהיה תורת ה' צפיד, הרי זה דומה ממש לתכלת ולבן דציצית, ולמה מנאן הרמב"ם לשתי מצוות.

וברב הרמב"ן דהיה מקום לחלק דציצית מעשה אחד היא [שהתכלת והלבן נתונות צמקום אחד צצגד], ואילו תפילין שני מעשים הם [צצמקום שקושר תש"י אינו קושר שם תש"ר, וגם יש חילוק צאופן הקשירה]. והיה מקום לומר שצפני חלקים שהם צ' מעשים לא מהני איחוד התכלית. אלא דלזה קשה מה שמנה הרמב"ם קריאת שמע, קרבן תמיד, וקטורת, כל אחד מהם מצוה אחת, עכ"ד הרמב"ן.

מפתח

תנ"ך

תורה

	בראשית
רנב	כו, ה רמב"ן
שיא	מג, כ רמב"ן
	שמות
פט	יב, ח רש"י
רסב	יב, מד אלשיך
שנח	כ, ג
שט	כב, כא
עח	כה, טז
עח	כה, יז
עו. עח	כה, כא
עח	כה, כא רש"י
עח	כה, כא רמב"ן
פ	כו, לד
עו	כו, לד רמב"ן
שמ	ל, יט
שטו	לא, יג
שטו	לא, טז-יז
שטו	לא, יז רש"י
שנח	לב, כו
שנח	לב, כז-כח
שלג	לט, מג
פא	מ, ג
פא	מ, ג
עו	מ, כ-כא
עו	מ, כ העמק דבר
עז	מ, כ הרחב דבר
פא. פב	מ, כא
שמ	מ, לא
שמ	מ, לב
	בראשית
	הטעם שנשא יעקב שתי אחיות
	בי"ה שמו מלשון בייא שענינו צעקה
	שמות
	כל ירק מר נקרא מרור
	מצות מילה הקדמה לכל המצות
	לא יהיה לך אלהים אחרים על פני
	כל אלמנה ויתום לא תענון
	ונתת אל הארץ את העדת אשר אתן אליך
	ועשית כפרת זהב טהור
	ונתת את הכפרת על הארץ מלמעלה
	אמאי כפלה התורה ענין נתינת העדות אל הארון
	הטעם שחזר על נתינת הלוחות לתוך הארון
	ונתת את הכפרת על ארון העדת בקדש הקדשים
	סתירה בפסוקים האם נתינת הכפורת בפנים או בחוץ
	ורחצו אהרן ובניו ממנו את ידיהם ואת רגליהם
	כי אות היא ביני וביניכם
	ושמרו בני ישראל את השבת
	שבת אות לבחירת ישראל
	מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי
	שימו איש חרבו על ירכו וגו' ויעשו בני לוי כדבר משה וגו'
	וירא משה את כל המלאכה וכו' ויברך אתם משה
	ושמת שם את ארון העדות
	וסכת על הארץ את הפרכת
	ויקח ויתן את העדת אל הארץ וגו'
	אורכה לרוחב הארון ורחבה לאורך הארון
	הרמז בנתינת הכפורת על הארון בפנים כתיקונה
	ויבא את הארץ אל המשכן וישם את פרכת המסך
	ורחצו ממנו משה ואהרן ובניו את ידיהם ואת רגליהם
	כבאם אל אהל מועד ובקרבתם אל המזבח ירחצו

תח

רשפי

מפתח

אש

שמ	משה רבינו היה בכלל הצייווי של קידוש ידים ורגלים	מ, לב העמק דבר
		ויקרא
שלג	ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם	ט, כג
שלד	ביאור הענין שראית נגעים הוא דוקא על ידי כהן	יג, ב משך חכמה
קב	איך אכלו לחם הפנים בע"פ	כד, ח משך חכמה
שב	ביאור ענין האונאה	כה, יד רש"ר הירש
שיא	עבדים שטרות וקרקעות יש בהם משום אונאת דברים	כה, יח אור החיים

במדבר

שנז	אך את מטה לוי לא תפקוד וכו'	א, מט-נ
שנז	מינוי לשון שררה	א, מט-נ רמב"ן
שסד	ונתתה את הלויים לאהרן ולבניו	ג, ט-י
שנח	והיו לי הלויים	ג, יב
שסד	משה ואהרן ובניו שמרים משמרת המקדש	ג, לח
שנה	אהרן ובניו יבאו ושמו אותם איש איש על עבודתו ואל משאו	ד, יט
שנז	מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה	ד, מז
שנו	עבודת עבודה היא עבודת שיר	ד, מז רש"י
שנד	זאת אשר ללויים מבן חמש עשרה שנה ומעלה יבא לצבא צבא	ח, כד-כה
שנט	מבן כ"ה לומד הלכות עבודה ובן שלשים עובד	ח, כד רש"י
שנה	לוי בן נ' שנים פסול לעבודת שיר	ח, כד-כה רמב"ן
שס	לויים בני כ"ה כשרים לעבודות שכשרים בהם בני נ'	ח, כד רשב"ם
שס	לויים בכ"ה שנים עושים מלאכות קלות עד שיהיו בני ל' שנים	ח, כד חזקוני
שנו	איך מתקיים אצל גרשון ומררי ומבן חמשים שנה ישוב מצבא העבדה	ח, כד חזקוני
שנה	לוי בן נ' שנים אינו עובד עבודת משא אבל חוזר הוא לשיר ולנעילת שערים	ח, כה רש"י
שיג	משה רבינו ידע שהמקושש במיתה אבל לא ידע באיזה מיתה	טו, לד רבינו בחיי
קסז	קרבת שמיני עצרת הוא כנגד ישראל	כט, לו רש"י

דברים

קסט	ענין ז' של פסח שהוא עצרת	טז, ח ספורנו
רעב	מחלוקת איזה ב"ד צריך לקבלת עדות בנפשות	יז, ו רמב"ן
רלג	כח הבי"ד היושב בפתח העזרה	יז, ט מלבי"ם
רכו	לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל	יז, יא
רכח	אפי' אומרים לך על ימין שהוא שמאל	יז, יא רמב"ן
שנח	האמר לאביו ולאמו לא ראיתיו	לג, ט

נביאים

יהושע

רעב	כל העם הילודים במדבר בדרך בצאתם ממצרים לא מלו	ה, ה
רנב	אתם מל יהושע כי ערלים היו כי לא מלו אותם בדרך	ה, ז

תט

אש

מפתח

רשפי

מלכים א

ח, סה

קסז

ויעש שלמה בעת ההיא את החג

כתובים

תהלים

נז, ה

שיא

בני אדם שיניהם חנית וחצים ולשונם חרב חדה

שנח

עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי

קא, ו

רות

א, כ-כא ביאור הגר"א

שיא

נעמי הוא מלשון נעימות

משנה

הקדמת פירוש המשניות לרמב"ם

צד

כל פירושי המצוות נאמרו למשה מסיני

ברכות

ח, ה פירוש המשניות לרמב"ם

קה

ברכת המזון והבדלה על כוס אחת

פאה

א, א שנות אליהו

שמח

מצות לא ימוש מקיים אפילו בתיבה אחת של תורה

חלה

ב, א ר"ש

רצד

המתירים בחדש תלויים באיסור חדש

שבת

יב, ג פירוש המשניות לרמב"ם

עא

הכותב שם משמעון חייב

פסחים

י, ז פירוש המשניות לרמב"ם

קכז

וברכת השיר הוא נשמת כל חי עד סופה

מגילה

ג, ו תוספות יום טוב

רח

אמאי אין מפסיקין בקללות הרי מדין המשנה אין מברכין אלא ראשון ואחרון

רח

קללות טעונין ברכה לפנייהם ואחריהם אפילו מדין המשנה

ג, ו רע"א

רד

הפטר ר"ח שחל בשבת

ג, ז פירוש המשניות לרמב"ם

סנהדרין

יא, ב תוספות יום טוב

רלב

בכח הבי"ד היושב בפתח העזרה

מכות

א, י תוספות יום טוב

רכח

ביאור הילפותא דדנין דיני נפשות רק כשסנהדרין במקומן

תי

רשפי

מפתח

אש

אבות

קמו. שכ	המצוות מכוונת לדרך הממוצע	הקדמת הרמב"ם (שמונה פרקים פ"ד)
ק	והתפרסם לבלעם הרשע החריצות על הממון	ה, יט פירוש המשניות לרמב"ם
שס	שכן בני לוי לא היו יכולים לישא בכתף עד ל'	ה, כא רש"י

תמיד

שלג	האם ברכת משה בגמר מלאכת המשכן היה לה דין ברכת כהנים	ז, ב גר"א
-----	---	-----------

מידות

צט	ואמה כליא ערב וכו'	ד, ו
----	--------------------	------

פרה

קנז	מצות אזוב שלשה קלחים	יא, ט
-----	----------------------	-------

תוספתא

ברכות

קסב	שהמפריש תרו"מ יחד מברך ברכה אחת	ו, יט
-----	---------------------------------	-------

תרומות

לט	השותה שמן והסך יין	ז, א
----	--------------------	------

יומא

שכח	כפרת השעיר הוא בצירוף כפרת יום הכיפורים	ד, טו
-----	---	-------

סנהדרין

רלח	מעלין אותן לב"ד הגדול שבירושלים ומשמרים אותם עד הרגל	יא, ג
-----	--	-------

תלמוד בבלי

ברכות

י	אין תפלה של אדם נשמעת אלא בביהכ"נ שנאמר לשמוע וכו'	ו, א
י	אין תפילתו של אדם נשמעת וכו' שנאמר ואני תפילתי וכו'	ו, א רי"ף ורא"ש
יא. ו	ואמר אביי מריש הוה גריסנא בגו ביתא וכו'	ח, א
יז	הקורא מכאן ואילך לא הפסיד כאדם הקורא בתורה	ט, ב
יז	מאי לא הפסיד שלא הפסיד ברכות	י, ב
כח	צריך לחתום המלך הקדוש וכו'	יב, ב תוספות ד"ה והלכתא
רפה	כל שישנו בשמירה ישנו בזכירה	כ, ב
כט	ורבנן הוא דלא אטרחוהו משום כבוד שבת	כא, א

ת"א	אש	מפתח	רשפי
יד	שכר תפלה יהבי ליה שכר תפלה בזמנה לא יהבי ליה		כו, א
יז	מעוות לא יוכל לתקון		כו, א
יח	טעה ולא התפלל מנחה בערב שבת וכו'		כו, ב
יח. כח	טעה ולא הזכיר ר"ח במנחה		כו, ב תוספות ד"ה טעה
קח	שאני מנחה מתמידין דישי לה תשלומין		כח, א צל"ח
קעה	כדי להתקדש בקדושת שבת בעינין דיהיה חובה מחמת השבת		כח, א צל"ח
סג. סג	כל השנה כולה מתפלל אדם הביננו חוץ מימות הגשמים		כט, א
קי	טעה ולא הזכיר הבדלה בחונן הדעת		כט, א
כ. קו. קיא	דעת הבבלי דשכח טו"מ בשומע תפילה חוזר לברכת השנים		כט, א רשב"א
כ. קו. קיא	דעת הבבלי דשכח טו"מ בשומע תפילה חוזר לברכת השנים		כט, א רא"ש
קי	שכח להבדיל ואין לו כוס חוזר ומתפלל		כט, א רא"ש מעדני יו"ט אות ק'
כ	שכח טל ומטר בשומע תפילה חוזר לשומע תפילה		כט, ב תוספות ד"ה הא
כה	טעה ולא הזכיר של ר"ח ערבית וכו'		ל, ב
כז	וי"מ דוקא בלילה ראשונה [של ר"ח] אין מחזירין אותו וכו'		ל, ב תוספות ד"ה לפי
כח	שכח יעלה ויבא בליל שני של ר"ח		ל, ב תוס' הרא"ש
כח	שכח יעלה ויבא בליל שני של ר"ח		ל, ב תוס' רבינו יהודה
לא	והבדלה בחונן הדעת		לג, א
כ. קו. קי	טעה בזו ובזו חוזר לראש		לג, א
סה	מתוך שהיא חכמה קבעוה בברכת חכמה		לג, א
רמד	הנהג בהן מנהג דרך ארץ		לה, ב
רמג	בא וראה שלא כדורות הראשונים דורות האחרונים		לה, ב
לו	שמן זית מברכין עליו בורא פרי העץ וכו'		לה, ב
לו	ואין זו אכילה שטעונה ברכה		לה, ב רש"י ד"ה אוזוקי
לז	הטעם דאינו מברך על מאכל המזיק		לה, ב רע"א דו"ח
לט	זר האוכל תרומה שלא כדרכו האם חייב חומש		לה, ב רע"א דו"ח
מד	קמחא דחיטי ר"י אמר בורא פרי האדמה וכו'		לו, א
מה	טעם שמברכים על קימחא דשערי שהכל		לו, א חידושי הר"י מלוניל
לז	הכוסס את החטה וכו'		לז, א
מה	ר' אמי ור' אסי כי הוה מתרמי להו ריפתא דעירובא וכו'		לט, ב
מה	ריפתא דעירובא - שערכו בו אתמול וכו'		לט, ב רש"י ד"ה ריפתא
קסד	כל מין ומין תן לו מעין ברכותיו		מ, א
קכג	מלכות צריך שיאמר מלך העולם		מ, ב תוספות ד"ה אמר אביי
ריג	בירך על אתרוג האם פוטר את הזית		מא, א רשב"א
סט	מפני שאין עושין מצות חבילות חבילות		מט, א
קסג	דעת הבה"ג דקדושת שבת ויו"ט דתרתני נינהו חותמין בשתים		מט, א רש"י ד"ה חוץ
קכג	חי וקיים הוי לשון מלכות		מט, א צל"ח
קה	ב"ש אומרים נר ומזון בשמים והבדלה וכו'		נא, ב
קה	מי שאין לו אלא כוס אחד במוצאי שבת וכו'		נא, ב רש"י ד"ה נר ומזון
קפא	כי היכי דלא להוי עלן כמשוי		נב, א
קיז. קיח	מי שלא הבדיל במוצ"ש		רא"ש פ"ג סי' ב
קיג	עיקר הבדלה בשעת תחילת כניסת ימי החול		רא"ש פ"ג סי' ב מעדני יו"ט אות ג
ריג	בירך על דבר מאכל ונאבד קודם שאכלו		רא"ש פ"ו סי' כ